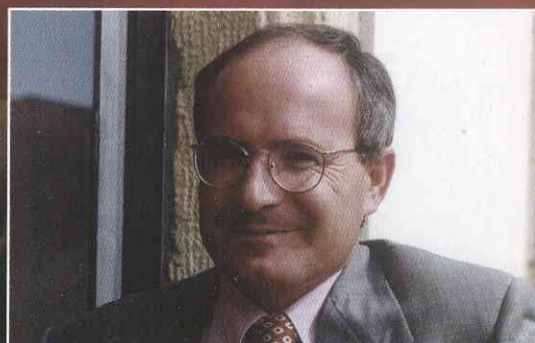

Endavant

Joaquín Almunia, nou secretari general del PSOE

Serra acusa Pujol de ser
còmplice de la política de
regressió democràtica del PP

Entrevista a Josep Montilla,
portaveu de la delegació
catalana al Congrés Federal

SUMARI

OPINIÓ	3	Un partido de todos y para todos Joaquín Almunia
ENTREVISTA	4-5	Josep Montilla: 'El PSC està plenament compromès en l'esforç col·lectiu del projecte socialista'
INTERNACIONAL	6-7	La victoria socialista en Francia pone fin al dominio del neoliberalismo Francesc Lausín
OPINIÓ	8-9	La UEO i la defensa d'Europa Lluís Maria de Puig El nou socialisme que governa Europa Josep Verde i Aldea
ACTUALITAT	10	El PSC vetllarà pel respecte a les regles del joc democràtic
CONGRÉS I SENAT	11	Què fa el Ministeri de Justícia? Pere Jover
PARLAMENT	12-13	Pujol es troba agafat pel seu pacte amb el PP
MÓN LOCAL	14-15	La Carta Municipal de Barcelona ja té la unanimitat de tots els partits
HABITATGE	16-17	Las administraciones socialistas hacen los pisos que no hace la Generalitat
ACTUALITAT	18	Aznar y Anguita, cómplices y amigos
COMUNICACIÓ	22	TVE perd audiència i credibilitat en benefici de les privades
ENTREVISTA	24	Ràfols Casamada: 'Maragall ha fet de Barcelona una ciutat meravellosa'

JUNY-JULIOL 1997

NÚMERO 38

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Anàlisi i Imatge del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Consell Editorial i Redacció: Vicenç Badenes, Miguel Ángel Escobar, Arseni Gibert, Xavier Guitart, Miquel Iceta, Francesc Lausín, Francesca Martín, Jordi Menéndez, Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Jaume Sobrequés, Anna Terrón, Jordi Williams

Coordinador: César Romero

Correccions: Montse Pallarès

Producció: Jordi Serra

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: B//1997

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77, Barcelona 08029

Telèfon 321 01 00 - Fax 410 85 70

Se celebren l'Escola d'Estiu del PSC i la de formació "Xavier Soto"

► D'esquerra a dreta, Josep Borrell, J.M. Álvarez, J.L. Morlanes i Joan Coscubiela.

Potenciar la formació i impulsar el debat intern entre els militants del partit va ser un dels compromisos que es van assolir al darrer Congrés del PSC. En aquest sentit, els dies 4 i 5 de juliol l'Hotel FERIA Palace de Barcelona va acollir l'Escola d'Estiu del PSC, organitzada per la secretaria de formació i programes de l'executiva nacional, i que enguany portava per títol genèric "La Unió Europea: Noves propostes socialistes". L'avanç electoral del socialisme a Europa va ser un dels temes estel·lars, ja que hi va haver tres taules rodones diferents per tractar l'experiència de l'olivera italiana i del PDS, del socialisme francès i del nou laborisme britànic, amb presència de dirigents de tots tres partits. Les conclusions del Congrés Federal del PSOE van ser el tema que es va abordar en una altra conferència amb Alfredo Pérez Rubalcaba, Josep Borrell, Miquel Iceta i Montserrat Tura. Rubalcaba va destacar el desconcert que dins el govern i el PP ha provocat la renúncia de Felipe González a presentar-se a la

reelecció com a secretari general del PSOE. A la cloenda de les jornades, Narcís Serra va definir el principal objectiu de l'esquerra a Catalunya i Espanya com "treure democràticament a la dreta dels governs tant aviat com sigui possible". Per la seva banda, per segon any consecutiu, la Federació del Baix Llobregat va organitzar la darrera setmana de juny a Cornellà l'escola de formació política "Xavier Soto", on van haver tres taules rodones sota el títol de "Balanç del primer any de gestió del pacte de govern conservador PP-CiU". Es va parlar de l'oposició socialista al Parlament, de la política de regressió democràtica del PP i de la reforma laboral, i van ser els ponents Josep Borrell, Josep Maria Alvarez i Joan Coscubiela. Es va destacar el fet que l'acord entre els agents socials per a la reforma laboral és un pacte que beneficia els treballadors i que, malgrat no recollir tot el que volien els sindicats, respon al model defensat per aquests i no pas al de la patronal i la dreta.

✂

Si vols que algú rebí aquesta revista a casa seva, omple aquesta butlleta i adreça-la a: Endavant. C/ Nicaragua, 75-77. Barcelona 08029

Nom.....
 Adreça.....
 Població.....
 C.P. Telèfon.....

Un partido de todos y para todos

Felipe González dio la sorpresa y no se presentó a la reelección como secretario general. Pero del Congreso, contra las previsiones de algunos, salió un partido reforzado, con nuevas ideas y nuevas personas.

► Almunia en un momento de su intervención como nuevo secretario general del PSOE.

El 34 Congreso del Partido Socialista Obrero Español ha abierto una nueva etapa para el socialismo democrático en España. Una etapa en la que habrá que continuar la tarea desarrollada hasta ahora. Pero también una etapa en la que habrá que hacer frente a nuevos problemas, a los problemas que un mundo en acelerada transformación nos está planteando en este fin de siglo. Una etapa en la que, por consiguiente, también deberemos aportar nuevas soluciones adaptando nuestras respuestas a las nuevas realidades. Ha sido éste un Congreso marcado por la decisión de Felipe González de no concurrir de nuevo a la elección del Secretario General del Partido. Era algo con lo que ninguno contábamos al inicio de las sesiones del Congreso. Pero podemos sentirnos satisfechos de cómo hemos sabido reaccionar. Porque con la colaboración de todos, hemos sabido, en efecto, responder con madurez y rigor al gesto de generosidad y de renuncia de Felipe González. Y hemos dado pruebas, con ello, de que el nuestro es un Partido grande, sólido, fuerte. Un Partido que, en un momento en el que, con Felipe González, también han dejado sus responsabilidades de dirección otros compañeros, ha sabido elegir una nueva Comisión Ejecutiva en la que se combinan la experiencia, la juventud, las voces de distintos territorios del Estado. Todo ello mediante la incorporación de

un conjunto de hombres y mujeres que tenemos la voluntad de dar canales de expresión a todos los militantes del Partido para aprovechar sus capacidades, su entusiasmo, su entrega. Que tenemos la voluntad de abrir y renovar nuestra organización para que colaboren con nosotros quienes aspiran a un futuro mejor basado en la justicia, la igualdad, la solidaridad, el bienestar para todos. Que tenemos la voluntad de ofrecer al conjunto de los ciudadanos una oferta de acción política que comprenda sus necesidades, atienda sus aspiraciones, mejore sus oportunidades, asegure sus posibilidades de participación. El 34 Congreso nos ha marcado, también en esto, el inicio del camino. Hemos comprobado nosotros mismos y hemos demostrado al conjunto de los ciudadanos que seguimos siendo capaces de saber cuáles son los principales problemas que la sociedad española tiene hoy que resolver para ofrecerse a sí misma un futuro de progreso y bienestar, de libertad y solidaridad para todos los ciudadanos. Nuestros principales esfuerzos en estos momentos deben centrarse en lograr que el mayor número posible de españoles participen con nosotros en la formulación de políticas progresistas, frente a los nuevos retos de una sociedad compleja, frente a los abusos y las intolerancias de la derecha en el ejercicio del poder, frente a las políticas del gobierno que fomentan la desigualdad, que recortan el estado del bienestar, que desmantelan los servi-

cios públicos, que subordinan los intereses públicos al beneficio, el provecho o la ventaja. Tenemos una gran tarea por delante. En Cataluña y en el resto de España. Quiero convocaros especialmente a ella. Porque tenéis el reto de mejorar aun más vuestras posiciones en el terreno municipal. Pero, sobre todo, porque tenéis el reto de seguir jugando el papel relevante que hasta ahora habéis ejercido en el futuro del socialismo democrático en toda España y contribuir, así, al éxito de todos. Para lograr el éxito que queremos, para ofrecer a la sociedad una alternativa de progreso, debemos hacer que participe con nosotros. Debemos convencerla de que queremos hacerla realmente el objeto de nuestra atención. Debemos tener la actitud de quienes saben que su fuerza se encuentra en los sectores progresistas, que nuestros aciertos dependerán en gran medida de nuestra capacidad de escuchar a la sociedad y de interpretar sus anhelos. Para ello, debemos renovar el Partido, debemos renovar nuestras prácticas, debemos acentuar nuestra voluntad de ser el instrumento privilegiado de quienes quieren cambiar las cosas. Debemos saber que somos portadores de una gran esperanza. Que, porque nos lo exigen quienes comparten nuestros valores de progreso, no podemos defraudarla. Que tenemos vocación de victoria. Y que tenemos voluntad, ideas y fuerza para lograrla.

Joaquín Almunia
 Secretario General del PSOE

4

Josep Montilla, secretari d'organització del PSC

“ El PSC està plenament compromès en l'esforç col·lectiu del projecte socialista ”

Josep Montilla, secretari d'organització del PSC, va ser el portaveu de la delegació catalana al recent Congrés Federal. En aquesta entrevista ens parla d'un congrés transcendent per al futur del socialisme espanyol, però també de l'alternativa progressista al govern de Catalunya i al d'Espanya.

Quina valoració fas del 34è Congrés Federal del PSOE?

Jo en faig una valoració molt positiva. La decisió de Felipe González de no presentar-se a la reelecció com a secretari general del PSOE va posar el partit davant la seva responsabilitat de prepa-

► Josep Montilla va ser el portaveu de la delegació catalana al Congrés Federal

rar una nova etapa en la història del PSOE, cloent la que va iniciar-se a Suresnes. El repte era difícilíssim però crec que l'hem afrontat amb encert. Ha quedat demostrada la solidesa i la maduresa del PSOE i hem començat a escriure el futur del projecte socialista a Espanya. Les resolucions adoptades i la nova Comissió Executiva Federal, encapçalada per Joaquín Almunia com a secretari general marquen el camí que ens portarà a la victòria. No som davant una solució provisional. El rumb està traçat i el lideratge de Joaquín Almunia és ferm. El PSC està plenament compromès en aquest esforç col·lectiu.

El paper de la delegació del PSC ha estat molt discutit, quina és la teva opinió al respecte?

És cert que s'ha donat una falsa imatge, ha semblat que el PSC estava frenant la renovació o que fins i tot jugava amb la candidatura de Josep Borrell per treure'n algun rendiment inconfessable. Però això no ha estat així. La delegació catalana va ser la primera en comprometre's a treballar per fer front al repte plantejat per la decisió de Felipe González. Jo vaig manifestar en nom de la delegació aquesta posició davant del plenari del Congrés. El nostre paper va ser crucial. I és cert que nosaltres vàrem plantejar com a innegociable la presència del primer secretari del PSC en la nova direcció federal.

Alguns companys volien contraposar renovació amb presència territorial. I creiem que aquest era un error fatal.

No es pot fer una direcció federal del PSOE sense incorporar-hi la realitat autonòmica d'Espanya ni incorporar el socialisme de les nacionalitats històriques. També és cert que va ser el PSC qui més va insistir que la proposta de

“ Contraposar renovació amb presència territorial, com volien alguns companys, era un error fatal ”

nou secretari general del PSOE no podia sortir d'una reunió de quinze persones; que calia procedir a un procés de consulta més ampli que exigia la presència de diversos candidats possibles. I, en aquest sentit, és obvi que el PSC va defensar que es considerés la candidatura de Josep Borrell. Ningú no entendria avui que no ho haguéssim fet. També és cert que sempre vàrem dir que tots havíem de fer costat al candidat que concités un major consens. I així ho vàrem fer. Podem estar satisfets de la nostra representació a la Comissió Executiva Federal, de l'increment de la nostra representació al Comitè Federal, i de la nostra incidència en les resolucions aprovades al Congrés.

Quina opinió et mereix la proposta “causa comuna” que ha fet Joaquín Almunia? Això suposa l'impuls a una “olivera espanyola”?

El secretari general del PSOE ha posat sobre la taula una qüestió essencial: és imprescindible que la majoria social de progrés que existeix a Espanya -majoria que ja es va posar de relleu a les elec-

cions generals de 1996- es converteixi ben aviat en majoria política. I això exigeix un esforç de compartir objectius comuns, que forces diverses treballin en la mateixa direcció que no és altra que desallotjar democràticament la dreta del govern d'Espanya tant aviat com sigui possible. Aquest és l'objectiu de la “causa comuna”. Especular sobre quines seran les formes de col·laboració entre els diversos sectors polítics, sindicals, socials i culturals que han de participar en aquest esforç és prematur. I tampoc no sembla que la intenció de la direcció anguitista d'Izquierda Unida sigui la de treballar seriosament en aquest projecte.

Quines repercussions tindrà el relleu en la secretaria general del PSOE en les relacions entre el PSC i el partit federal?

El lideratge de Felipe González contenia una gran dosi d'adhesió emocional i personal al projecte socialista a nivell de tota Espanya. Aquest component subjectiu ha de donar pas, a partir d'ara, a un compromís polític objectiu, basat en el fet de compartir uns mateixos valors, unes mateixes idees. Un compromís que comporta també l'elaboració col·lectiva d'un nou programa de reformes per a Espanya. I en aquest procés la participació del PSC ha de ser molt activa i ha de subratllar la personalitat específica del socialisme català. Hem començat a treballar amb el nou secretari general del PSOE en aquesta direcció.

Com valora la reacció del PP a les decisions del Congrés Federal?

El PP està desconcertat. Estava acostumat a posicionar-se en tot a partir del seu antifelipisme primari. Pensava, en aquest sentit, viure de rendes del passat. Això s'ha acabat i s'haurà d'acostumar a fer valer les seves polítiques per elles mateixes i no en contraposició als falsos clixés que havia creat, amb la complicitat de poderosos sectors econòmics, mediàtics i judicials, a l'entorn del “felipisme”. Han vist que l'aposta per la renovació del PSOE és seriosa i que té dos objectius: majories de progrés en les eleccions municipals i autonòmiques, i impedir una segona legislatura amb un govern presidit per Aznar.

Som en el pas de l'equador del mandat municipal, com s'ha d'enfocar el pro-

per període?

És el moment de procedir al relleu en les alcaldies en els llocs que s'estimi convenient, el moment de començar a preparar els nous programes municipals, el moment d'explicar les diferències entre la gestió progressista i la gestió conservadora, el moment d'agafar empena per consolidar les nostres posicions allà on governem i per avançar allà on som a l'oposició.

Com veus el relleu a l'alcaldia de Barcelona?

“ És imprescindible que la majoria social de progrés es converteixi ben aviat en majoria política ”

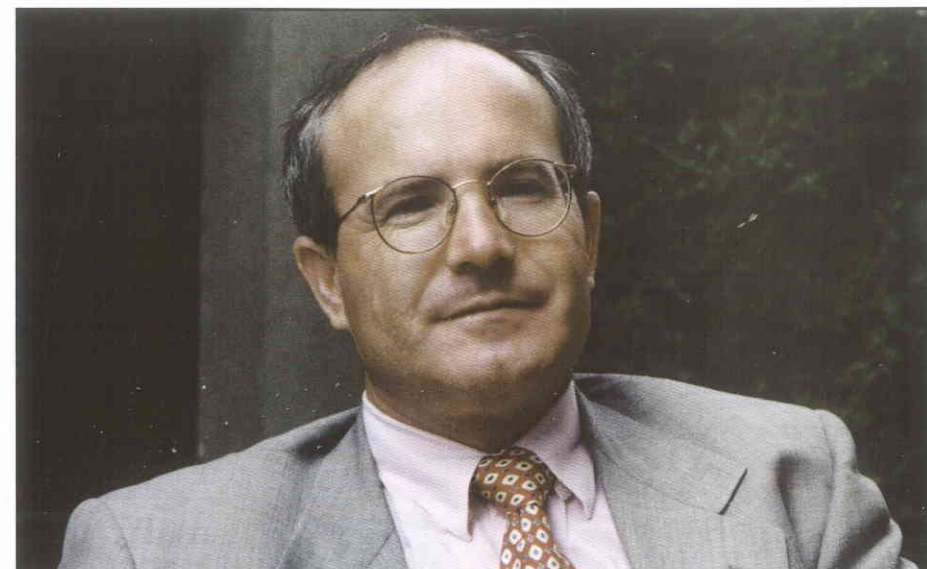
És un relleu modèlic anunciat amb temps, posant per davant els interessos dels ciutadans i garantint el manteniment del pacte de progrés que governa Barcelona des de 1995. Ens permetrà situar amb claredat el magnífic balanç de Pasqual Maragall al capdavant del govern de la ciutat de Barcelona i serà una bona plataforma per mostrar als barcelonins que el seu llegat i l'enorme potencial de futur de la ciutat està en bones mans dirigit per Joan Clos.

Com s'ha d'enfocar el procés de designació del candidat del PSC a les eleccions autonòmiques?

El tema del candidat no ens ha d'obsessionar. L'elegirem quan millor ens convingui i serà el millor candidat de què disposem en aquell moment. La nostra obsessió ha de ser la construcció de l'alternativa de progrés. I és aquí on hem de fer recaure els nostres millors esforços.

Doncs bé, per acabar, com veus la construcció de l'alternativa de progrés a Catalunya?

Som en un moment de desplegament de les resolucions del Congrés de l'Hospitalet. Primer van ser els congressos i assemblees de federació, ara s'estan celebrant les conferències sectorials. Hem posat en marxa la proposta de Pla Estratègic per Catalunya i de Llibre Blanc de la Cultura. Un cop passat l'estiu celebrarem unes importants Jornades Parlamentàries que serviran per fer la posada a punt de la nostra tasca d'oposició i per assenyalar els grans trets de l'alternativa de progrés. Cal impulsar la tasca parlamentària dirigida per Joaquim Nadal i prosseguir amb l'esforç de vertebrar una majoria de progrés a partir d'un diàleg permanent amb la societat i de recerca de punts de confluència amb els sectors progressistes en el camp polític, econòmic, social i sindical. Sols amb una feina molt seriosa, ben planificada i conjunta de tot el partit estarem preparant la victòria que es mereixen els sectors progressistes de Catalunya i que certificarà l'esgotament del projecte del nacionalisme conservador i la censura al seu acord amb la dreta espanyola. **E**

Europa mira a la izquierda La victoria socialista en Francia pone fin al dominio del neoliberalismo

Los socialistas franceses han dado una vuelta de tuerca al vuelco que supuso la victoria de los laboristas en Gran Bretaña. En ambas elecciones, los votantes han respaldado a quienes defienden la dimensión

social de la política y el mantenimiento del Estado del Bienestar. Europa se ha teñido de socialismo. Tras las elecciones francesas y británicas, la mancha del socialismo ha impregnado el continente.

De los quince países que integran la Unión Europea, en seis gobierna la izquierda (Gran Bretaña, Francia, Suecia, Portugal, Grecia e Italia); en cuatro, los socialistas dirigen un gobierno de coalición (Holanda, Finlandia, Dinamarca y Austria); en otros tres, forman parte de la coalición en el poder (Luxemburgo, Bélgica, Irlanda). Y sólo en dos casos, los socialistas están en la oposición (Alemania y España).

El socialismo apunta hacia la recuperación de la Europa social como contraposición a la Europa monetarista

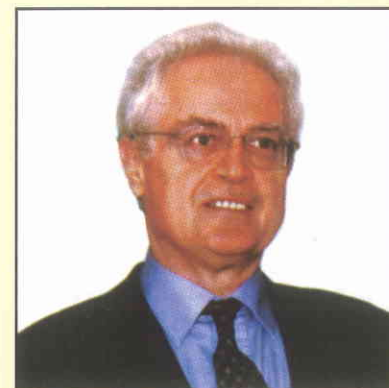
Partidos de izquierda gobiernan cuatro de los seis países fundadores de la Comunidad Económica Europea y controlan los de mayor peso específico, a excepción de Alemania. Estos terremotos electorales, que en el caso francés han permitido al Partido Socialista pasar de 56 diputados a 245 y a la coalición gobernante de derechas perder la mitad de sus representantes, se ha caracterizado por un desesperado llamamiento del electorado en favor de una nueva política económica y social. En Londres y París, los votantes han reclamado una terapia económica de izquierdas que reactive la Europa social, que de un nuevo impulso a los valores socialdemócratas y arrincone las soluciones ultraliberales a ultranza. En definitiva, los electores se han pronunciado a favor de un capitalismo con rostro

Países donde los socialistas están en el gobierno

Países con gobiernos de derechas

humano. En Francia y Gran Bretaña se ha encendido la señal de alarma para que no sólo se tenga en cuenta el rigor economicista de los criterios de Maastricht (déficit público, inflación, tipos de interés o deuda) y se ha apostado por una Europa social en la que la tasa de paro sea un elemento prioritario de la construcción europea. El nuevo primer ministro francés, el socialista Lionel Jospin, ya lo advirtió en su primera comparecencia pública tras la victoria al prometer una "reorientación de la construcción europea". Se trata de fomentar una política europeísta desde una nueva perspectiva para evitar la fractura social originada por un índice de paro galopante. Los socialistas

Un gobierno al estilo Jospin

El primer ministro francés, Lionel Jospin, ha impuesto sus criterios en la formación del nuevo ejecutivo: restricción en el número de componentes (26 miembros, el menor de los últimos 30 años), mayor participación de la mujer (8), papel primordial para los asuntos sociales (la ministra de Trabajo es la virtual número dos del gobierno) y arrinconamiento de las personalidades del partido que condujeron al PSF al fracaso de 1993. El gobierno está integrado por tres comunistas, tres socialistas radicales, un miembro del Movimiento de los Ciudadanos, un ecologista y 18 socialistas. Ninguno de sus integrantes está envuelto en contenciosos con la justicia, con lo que Lionel Jospin rompe definitivamente con el pasado truculento de los últimos mandatos del PSF y cumple una de sus promesas electorales.

franceses han dejado claro que no están contra la Europa del euro sino contra la Europa del ultraliberalismo, regida por la ortodoxia monetarista. Como afirma el ex-primer ministro socialista Michel Rocard, el proyecto europeo es político y social antes que económico y financiero. Hasta ahora, los sacrificios han caído del lado de la Europa social; a partir de los triunfos electorales de socialistas o laboristas la tendencia ha de invertirse. Europeísmo o euroescepticismo no han sido el alma de la contienda en las urnas. La matemática electoral en Francia arroja unos resultados contundentes: la izquierda obtuvo 319 diputados frente a 257 de la derecha; mientras que la derecha registró uno de sus peores resultados desde la instauración de la V República, al pasar de 477 a 257.

De los quince países de la UE, los socialistas están en todos los gobiernos, excepto en España y Alemania

Esta mutación electoral no sólo es atribuible al hecho de que el ex-primer ministro Alain Juppé se hubiera quemado en la arena electoral. Cabe recordar que el presidente francés, Jacques Chirac, convocó de forma anticipada las elecciones bajo el pretexto de afrontar el proceso de construcción europea con tranquilidad, en un momento en que las encuestas le auguraban un triunfo claro. La sonora reprimenda electoral es imputable a otros factores. Jospin ha encarnado la figura del político gris pero honrado, falto de carisma pero capaz. Y esa mezcla de cualidades y defectos ha sido la que le ha llevado a compartir con Chirac el primer período de cohabitación en Francia con un presidente de derechas y la izquierda en el gobierno. Hasta ahora, los otros dos episodios de cohabitación habían tenido como protagonista al socialista François Mitterrand en la presidencia de la República y a los conservadores Chirac y Edouard Balladur en el gobierno. El principal reto de Jospin, ahora, es mantener unida la heterogénea coalición y combatir la consigna que se extiende entre los conservadores de que el socialismo ha puesto proa hacia la paralización del proceso de unidad europea.

Francesc Lausín

Congrés del PSE: Europeísmo i renovació

El Congrés que els socialistes europeus varem celebrar a Malmoe la primera setmana de juny, va estar marcat fortament per la doble victòria dels laboristes a Gran Bretanya i dels socialistes a França. D'aquesta manera ens vam trobar amb un Congrés que reunia immediatament abans de la cimera d'Amsterdam per a la reforma del Tractat de la Unió, els representants de la majoria dels governs europeus. Tal com va dir Felipe González, això donava al Congrés grans possibilitats i una enorme responsabilitat. Ja no cabia, com en congressos anteriors, el recurs a una declaració final plena de reivindicacions ben intencionades. Amb la gran majoria del Consell Europeu representat a Malmoe, reivindicar, a qui?, a nosaltres mateixos? Calia, per primera vegada, decidir sobre les prioritats i el ritme de la Unió Europea.

Les presències més esperades eren les de Tony Blair i Lionel Jospin. Blair va anar a les eleccions amb un programa de centreesquerra radical, dit amb les seves paraules, i això és el que va defensar a Malmoe, un centreesquerra apte per actuar en un món on tot és nou, canviant nosaltres amb aquest món, i evitant que els nostres partits es convertixin en un nou tipus de partit conservador, plantats contra el món, amb l'esperança que aquest anirà tirant per si sol. Jospin venia de guanyar les eleccions amb un programa fet d'acord amb els comunistes, el partit verd i el grup de ciutadans contra Maastricht. Blair havia demanat als electors britànics confiança per trencar amb la política europea dels conservadors i donar passes endavant en la Unió Europea i en l'aportació britànica. El que anava a dir Jospin sobre aquest tema era la incògnita del Congrés. Això sí, tant ell com els altres líders vingueren a Malmoe amb la idea que l'ocupació havia de ser l'objectiu principal del nostre projecte d'Europa.

Anna Terrón i Cusi

Europa ha esdevingut la qüestió clau de la reflexió política. Lluís Maria de Puig, president de l'Assemblea Parlamentària de la UEO, ens explica la necessitat d'una identitat de defensa europea, i Josep Verde i Aldea, vicepresident del Parlament Europeu, ens parla de la nova onada socialista al Vell Continent.

► Lluís Maria de Puig

La UEO i la defensa d'Europa

ment i és a punt d'una important reforma interna i de la seva ampliació cap a l'Est.

Ara bé, una cosa és la defensa d'Europa (a què també contribueixen els sistemes de defensa dels estats) i una altra la defensa europea, pròpiament europea. Últimament, acabada la guerra freda, necessitada la Unió Europea d'una Política Exterior i de Seguretat Comuna, i davant les tragèdies balcàniques, ha prosperat la idea de la construcció d'una Identitat Europea de Defensa. L'organització que avui encarna aquesta identitat és la UEO, aliança militar europea creada l'any 1948 i estructurada com avui és amb la modificació del Tractat de Brussel·les de 1954. La UEO va viure molts anys en estat quasi letàrgic, però d'ençà dels darrers anys ha reprès com a nou projecte de la defensa europea. El que poca gent sap és que els últims cinc anys la UEO ha viscut un progrés espectacular. Fa poc temps era només un projecte sobre el paper, avui és una organització de defensa plenament operativa, que pot realitzar la missió que se li encomani. La UEO disposa del Centre d'Observació per Satèl·lit de Torrejón, d'altíssima tecnologia, té una cèl·lula de planificació, un centre de situació, les forces multinacionals Euroexèrcit, Eurofor i Euromarfor, el Comitè Militar dels caps d'estat major, etc, etc. Malgrat que en operacions possibles a Albània o al Zaire els governs no hagin volgut utilitzar la UEO aquesta estava en perfectes condicions per actuar. El projecte d'Identitat

Europea de Defensa que encarna la UEO no es dissenya pas al marge o contra l'OTAN. Al contrari, constitueix, al mateix temps, el pilar europeu dins l'Aliança Atlàntica. D'aquesta manera també s'ha resolt el problema de la capacitat real de comptar amb la logística i els mitjans militars necessaris. Els països europeus de la UEO han rebaixat molt, els darrers temps, la seva inversió en defensa. Seria impossible bastir tota una logística nova amb els pressupostos actuals. La solució és que la UEO, en una missió determinada, pugui utilitzar els mitjans de l'OTAN. Això és el que s'ha decidit fer. El que no obsta que sigui necessari, cara al futur, que Europa invirteixi més en la seva defensa i seguretat, si és que vol escapar d'una dependència tecnològica i geoestratègica total dels americans.

La qüestió de fons, però, és si donem a la Unió Europea una dimensió de defensa. Per això alguns pensem que cal anar a un procés d'acostament fins a la integració total de la UEO a la Unió Europea. Aquest procés demanarà temps ja que hi ha països que no volen aquesta fusió. El que cal és anar creant les condicions per què això sigui possible i, de moment, cal seguir donant contingut polític i capacitat operativa a la UEO. Aquesta és la tasca en que estem submergits, en el darrer temps, esperant que dels resultats de la CIG i de la cimera de la OTAN en surtin decisions clares i unànimes per seguir avançant en la construcció de les noves estructures de defensa i seguretat europees.

► Josep Verde i Aldea

El nou socialisme que governa Europa

Després que l'onada neoliberal va considerar difunt el socialisme i gairebé va enterrar-lo, vet aquí que la realitat actual ens diu que, a la Unió Europea, nou dels quinze caps de govern són socialistes i que els socialistes ocupen ministeris a onze dels estats membres.

“Democràcia radical és la que combina una aferrissada defensa de les llibertats clàssiques amb una lluita per la igualtat en camps clau”

Què ha passat? Abans que res cal dir que el “nou” socialisme europeu té tres comuns però ha avançat, sobretot, com a resposta a problemes que cada societat concreta té plantejats i als quals la dreta no havia sabut trobar solucions. Hi ha, tanmateix, alguns elements compartits clarament per aquest socialisme que s'ha imposat.

Els darrers anys, a Europa, hi ha hagut una tremenda renovació de dirigents socialistes. Han mort Mitterrand i Papandreu, però han deixat la direcció del partit als líders a Portugal, Suècia, Dinamarca i Àustria.

A Itàlia el vell PSI pràcticament ha desaparegut i n'ha ocupat el lloc el PDS, nascut d'una evolució lògica de l'eurocomunisme berlinguerià.

Tony Blair encarna aquesta renovació a

la Gran Bretanya i el seu “New Labour” culmina l'evolució iniciada per Kinnock però amb nova empenta i nova imatge. Jospin, a França, gràcies a un inesperat èxit a la primera volta de les presidencials pot arraconar els dirigents de les clàssiques “capelletes” dominadores de l'aparell i presentar-se, a les eleccions generals, amb cares noves, femenines primordialment.

El nou socialisme és un socialisme de gent nova. A Blair li agrada fer parella amb Clinton i proclamar el naixement de polítics d'una “nova generació”.

Quant a continguts, els idearis tancats, a voltes hermètics, cedeixen el pas a un socialisme que podria ser qualificat de “lleuger”. Es perden adherències del passat i es dona resposta als problemes reals de la nova societat. Blair es proclama “demòcrata radical”.

I afirma la igualtat -gran principi del socialisme- basada en l'educació com a font bàsica de totes les oportunitats per a tothom, generalitzada, davant l'elitisme thatcherià que va deixar l'ensenyament públic britànic a nivells ínfims.

Democràcia radical, en definitiva, és la que combina una aferrissada defensa de les llibertats clàssiques -dites “formals” en altres temps-, amb una lluita per la igualtat en camps clau, tot acceptant aquest mercat que, per això, cal que sigui socialment completat. Així ho han fet Blair i Jospin a la darrera cimera europea d'Amsterdam.

Em sembla que potser ens serà útil de rellegir el llibre de Rossetti “El socialisme liberal”.

Consell Nacional El PSC vetllarà pel respecte a les regles del joc democràtic

El Consell Nacional del PSC va aprovar el passat 1 de juny, amb 240 vots a favor i només un en contra, la proposta de resolució presentada per la comissió executiva, on es fixava la posició del partit sobre totes les qüestions polítiques d'actualitat: l'avanç del socialisme a Europa, la política de regressió democràtica duta a terme pel govern del PP - i el paper còmplice de CiU en aquesta estratègia-, la crisi de govern a la Generalitat i la posició del partit en el tema del català.

La crítica al govern del PP en el seu primer any de mandat destaca tres eixos fonamentals, "l'inici d'una etapa d'augment de les desigualtats socials i dels desequilibris territorials, el desgavell autonòmic, i un procés de regressió democràtica causat per l'escassa cultura democràtica de la dreta espanyola, que comporta una vulneració sistemàtica de les regles del joc democràtic que erosionen el sistema polític". En aquest sentit, continua el document, "l'actitud de suport al govern del PP d'Izquierda Unida és altament perjudicial per a l'esquerra en el seu conjunt".

"Afortunadament -afegeix-, tant Iniciativa per Catalunya com el Partido Democrático de la Nueva Izquierda estan plantant cara, des de dins d'Izquierda Unida, a aquesta perillosa deriva del comunisme anguitista".

Sobre la polèmica provocada per CiU en el tema de la llengua, es va reafirmar la

posició del PSC que la ponència parlamentària ha d'arribar a l'acord sobre quins temes de la Llei del 83 cal ajustar i com fer-ho, però sense nova llei, ni quotes, ni sancions, ni obligacions.

A les diverses intervencions no es van estalviar crítiques a les posicions del conseller Pujals i del director general de Política Lingüística, Joaquim Jou, que en comptes de buscar el consens en aquest tema han contaminat el diàleg amb declaracions inoportunes.

Com a directrius polítiques, el document aprovat pel Consell Nacional es va reafirmar en les resolucions del darrer congrés "exercir d'oposició a Catalunya i Espanya, construir l'alternativa a Catalunya, enfortir el partit, activar al màxim el diàleg amb la societat i millorar les relacions amb la resta de forces d'esquerra". Directrius a què es va afegir una prioritat absoluta: "vetllar per tal que ningú no posi en perill el respecte a les regles del joc democràtic".

D'altra banda, al Consell Nacional es van liquidar els pressupostos de l'exercici corresponent a 1996, amb uns ingressos de 853.350.000 pessetes i una despesa de 851.550.000 pessetes, el que suposa un superàvit de 1.800.000 pessetes, i es van aprovar els reglaments del propi Consell, de Regulació de Referèndums, del Registre de Decisions i de la Comissió de Garanties Estatutàries.

Celebrades varies conferències sectorials

L'organització sectorial del partit ha tingut en els darrers mesos diverses conferències. El 10 de maig a la de Salut es va reclamar l'ampliació de la legislació sobre la despenalització de l'avortament. A la de Moviment Ciutadà, el mateix dia, es va aprovar el document "El compromís socialista amb l'associacionisme ciutadà. Una proposta de decàleg", que recull les nostres aspiracions sobre el fenomen associatiu.

El 31 de maig es van fer la de Seguretat Ciutadana i la de Gent Gran. A la primera es va proposar una llei que integri les policies locals i l'autonòmica, i a la segona, l'Associació per la Defensa de la Gent Gran va presentar una resolució on criticava que, amb la implantació per part de la Conselleria de Benestar Social d'uns nous estatuts per a la xarxa de casals, perillaven els valors democràtics de les associacions. Per últim, la sectorial de Benestar Social, celebrada el 7 de juny, va aprovar la Carta de Castelldefels, que proposa avançar cap a un sistema públic de serveis socials en l'Estat del benestar. Paquítona Floriach (Benestar Social), Eduard Spagnolo (Salut), Joan Gómez (Moviment Ciutadà) i Cristóbal González (Gent Gran) van ser elegits delegats nacionals de les seves sectorials.

Les dones socialistes contra la "igualtat" del PP

El Consell de les Dones Socialistes va analitzar i debatre el passat 12 d'abril el tercer Pla per la igualtat d'oportunitats de les dones, que va aprovar recentment el govern.

Marina Subirats, exdirectora general del Instituto de la Mujer, va assenyalar en la seva intervenció que aquest Pla és radicalment diferent dels anteriors quant a la seva manca de concreció en mesures d'acció. Segons les dones socialistes, el Pla hauria de recollir els compromisos marcats en la Conferència de les Nacions Unides i en el quart Programa d'Igualtat de la Unió Europea.

En aquest sentit, Francesca Martín defensarà una proposició no de llei a la Comissió Mixta Congrés-Senat de les Dones, que recull la nostra postura.

Marina Subirats

Breus

■ Les obres d'art d'empreses privatitzades. Què ha de passar amb les obres d'art d'una empresa pública que es privatitza? Els socialistes hem defensat que aquest fons artístic s'incorpori als Museus i restin com a patrimoni públic.

► S. Clotas

El Congrés dels Diputats, a proposta del Grup Socialista, ha aprovat una Proposició que insta el Govern a posar en marxa els instruments jurídics i econòmics per tal que es puguin incorporar aquestes obres als museus públics, tant estatals com de les comunitats autònomes.

■ Els policies locals i el servei militar

El Congrés dels Diputats ha aprovat per unanimitat una Proposició no de Llei, a instància del Grup Parlamentari Socialista, per la qual els policies locals que hagin superat les proves d'accés al seu cos i estiguin en edat de complir el Servei Militar es podran acollir al mateix règim que els policies autonòmics. És a dir, que un cop superades aquestes proves, si es comprometen a restar cinc anys al cos, no estaran obligats a complir amb el servei militar.

■ L'Autovia Cervera-Igualada

Un cop més, hem tingut ocasió de parlar en el Congrés dels Diputats d'aquest tram de la carretera N-II, que està pendent de la seva conversió en autovia. Aquesta vegada, la iniciativa sobre la qual es discutia era una proposició no de Llei del nostre Grup Parlamentari que pretenia instar el govern que accelerés les obres de tal manera que pogués estar en servei la primavera de 1999.

► T. Cunillera

Els Grups del PP i CiU van votar en contra en una manifestació evident de la seva nul·la intenció d'assumir compromisos seriosos amb aquest tram de l'autovia, ja que és evident el desconcert que rodeja el finançament necessari extrapressupostari de la Llei d'acompanyament als pressupostos generals de l'Estat.

En aquest moment, han abandonat aquella idea, i ens anuncien per la premsa que es finançarà per l'anomenat sistema alemany.

Què fa el Ministeri de Justícia?

La Justícia és, segurament, una de les àrees de govern que més mancada està de profundes reformes al nostre país: una ordenació antiquada que causa processos extraordinàriament lents i complicats, jutjats i tribunals bloquejats per excés d'afers, politització de certs òrgans jurisdiccional dels que els titulars semblen més interessats en aparèixer a la premsa que a impartir justícia, etc. Doncs bé, és probablement en aquest àmbit on l'actuació del govern del PP està resultant més desastrosa, com ho demostra la pèssima puntuació que en totes les enquestes rep la titular del Ministeri. Per començar, ha passat més d'un any i el Govern no ha estat capaç de tramitar a les Corts Generals ni un sol projecte de reforma amb què s'havia compromés. Ni la legislació penal de menors (indispensable per fer efectives les previsions del nou Codi Penal), ni la reforma processal civil, ni la nova legislació sobre ruptures i suspensió de pagaments, ni tampoc la reforma del procés especial per a la protecció dels drets fonamentals. Tot just fa uns dies, el Govern ha presentat el seu projecte de reforma de la jurisdicció contenciosa-administrativa. Això sí, han bloquejat durant sis mesos l'aprovació del nou estatut especial per als magistrats del Tribunal Suprem, i acaben d'anunciar reformes de la Llei del Jurat, del Codi Penal i de l'Estatut del Ministeri Fiscal de les que no en podem esperar res de bo. Ans el contrari, en l'àmbit de la gestió, aquest Govern sí que ha pres decisions, i de les pitjors que es podien esperar. De totes elles cal remarcar les relacionades amb l'Audiència Nacional, un òrgan especialment sensible per les importants competències que disposa, i on existia des de fa temps un fort enfrontament entre el Fiscal en Cap

i un grup de fiscals de Sala, els anomenats "amotinats", curiosament molt ben tractats per determinats mitjans de comunicació com són l'ABC, El Mundo, i la COPE. La solució al conflicte no podia ser més grollera: primer

es destitueix el Fiscal en Cap per "manca d'autoritat" i després s'anomena el cap dels amotinats, malgrat no haver rebut la proposta ni un sol vot en el Consell Fiscal. Està clar que l'antic Fiscal en Cap, Sr. Aranda, era responsable d'haver impulsat la querrela contra Mario Conde, a més de ser un home no ben vist entre els suports judicials i mediàtics del Govern.

Davant d'aquestes actuacions que polititzen la justícia i la converteixen en moneda de canvi, els socialistes defensem, un cop més, la necessitat d'un gran pacte d'Estat per a la justícia que abordi sense demores les reformes necessàries i construeixi una justícia ràpida, despolititzada i propera als interessos dels ciutadans.

► El Consell Nacional va aprovar una resolució sobre la situació política actual.

Activitats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya

Iniciativa per fomentar la conservació del parc d'edificis
El Grup Parlamentari Socialista al Parlament ha presentat dues iniciatives amb relació a la gran problemàtica derivada de l'existència d'un parc d'edificis a Catalunya de molta antiguitat. D'una banda, una proposició de llei per fer obligatori el Llibre de l'Edifici i la cèdula de l'Edifici per a tots els edificis, sigui quina sigui la seva antiguitat i l'ús a què es destinen. D'altra banda, una proposició no de llei per tal que es procedeixi a definir un pla d'inspecció de tots els edificis i un programa d'ajuts als propietaris que han de rehabilitar els edificis i façanes en mal estat. El diputat **Joan Oliart** va insistir, en la presentació d'aquestes iniciatives, que mentre no es generalitzi l'obligació de la inspecció a tots els edificis i no s'obligui a la seva restauració, el problema no tindrà solució.

Ampliació de la llei d'avortament

El Grup Socialista va presentar una proposta de proposició de llei perquè, prèvia votació del Ple, la cambra catalana traslladi al Congrés dels Diputats un projecte de llei que inclogui la despenalització de l'avortament quan s'efectuï dins les dotze primeres setmanes de l'embaràs quan suposi un conflicte personal, familiar o social per a la dona.

La diputada **Carme Figueras** ha posat de manifest que "seria un orgull per a Catalunya, capdavantera en la lluita pels drets i les llibertats, que el Parlament impulsi aquesta proposta".

Montserrat Duch demana explicacions pels concerts amb l'Opus
Amb la premissa que l'educació és un dret social bàsic i que els socialistes no som neutrals en la controvèrsia entre l'escola privada i l'escola pública, la diputada **Montserrat Duch** exercí la funció de control al govern amb una interpel·lació pel que fa a la política de concerts de centres educatius vinculats a l'Opus Dei.

Uns centres que vulneren el principi d'escola comprensiva; d'igualtat d'oportunitats en els mecanismes de selecció per a l'admissió d'alumnes per tal com es produeix una rígida separació per raó de sexe en aquests centres, per altra banda elitistes i que no compleixen els requisits per a ésser centres concertats. En definitiva, es qüestiona el bon ús dels diners públics i la necessitat que l'escola concertada s'ajusti a les pautes d'actuació dels centres públics.

Homenatge del Parlament a l'ex diputat socialista Joaquim Jou
El Parlament va retre homenatge el propassat 7 de maig a **Joaquim Jou i Fonollà**, vell militant socialista, que fou diputat de la primera legislatura. La vida d'en Jou, tal com destacà el diputat **Joan Oliart**, fou una vida consagrada a l'emancipació de la classe treballadora i a la defensa de les llibertats de Catalunya. Va sofrir l'exili, la presó i la persecució política, però res no el va fer desviar-se del camí escollit. El pensament polític d'en Joaquim Jou està inspirat en una gran preocupació social i en una concepció federalista d'Espanya. Estimava la seva terra i sempre va defensar el dret històric de Catalunya a ser una nació.

CiU ha deixat la política catalana en un segon pla Pujol es troba agafat pel seu pacte amb el PP

Pujol es troba lligat pel seu pacte amb la dreta espanyola. Amb la justificació de la convergència econòmica amb Europa, el president de la Generalitat es veu obligat a donar suport a un govern amb tics autoritaris, deixant el Parlament en un més que segon pla. Segons **Narcís Serra**, **Aznar** "ja no pren seriosament" **Pujol**, i prova d'això "són les humiliacions que Aznar està fent passar a Pujol en els últims mesos" amb el suport de PNB i IU. S'està demostrant que el suport que CiU dona al PP no és recíproc. Així, per exemple, els convergents ja donen per perduda la inversió extrapressupostària de 16.000 milions de pessetes per a infraestructures que el govern va prometre el novembre de l'any passat. Davant la impossibilitat de trencar amb el PP, CiU s'esforçarà a donar una imatge positiva del pacte de govern.

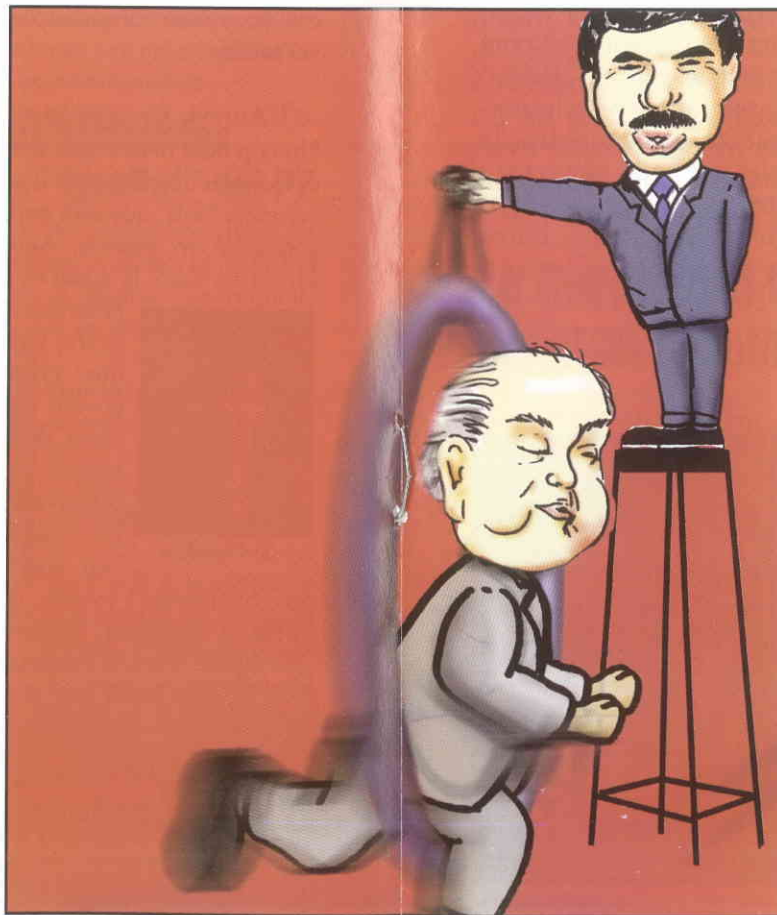
Pujol ha de tenir present que per sobre de Maastricht hi ha la defensa d'unes llibertats democràtiques en perill

Però el més greu de tot és la corresponsabilitat de la dreta catalana en la política d'involució democràtica del PP, i en aquest sentit, **Serra** té clar que "Pujol ha d'exigir Aznar que acabi amb aquesta conducta de regressió democrà-

tica i d'utilització de la plataforma del govern" per a interessos particulars. **Serra** recorda a **Pujol** que "per damunt de la governabilitat d'Espanya ha de primar la defensa de les llibertats democràtiques, que ara estan en perill".

En aquesta situació, l'obligació del PSC és plantejar una alternativa a CiU, però, al mateix temps, oferir "el debat i les solucions que els socialistes poden aportar als temes bàsics per a Catalunya". Aquesta iniciativa no inclou donar suport a "coses com la inexistent política de la Conselleria d'Agricultura" i les seves greus responsabilitats en la crisi de la peste porquina.

► Aznar està fent passar Pujol per l'adreçador massa sovint

Per **Serra** "està en joc la credibilitat de Pujol", ja que "a Catalunya ningú no entén que CiU qualifiqui de gravíssim el comportament del PP però que, al mateix temps, diguin que no trencaran amb ells".

Caòtica situació financera de la Generalitat

CiU manipula els comptes de la Generalitat per ocultar la mala situació financera de l'Administració catalana. No ha comptabilitzat 225.000 milions de pessetes de l'any 1996, una desviació pressupostària del 15%, dels quals 95.000 corresponen al déficit de la sanitat pública. Aquest desfasament entre el pressupost i la despesa durant els darrers anys ha

provocat un continu augment de l'endeutament. El 1996 l'increment del deute ha estat de 210.000 milions, cosa que representa quatre vegades més de les previsions inicials de 54.000 milions. Amb aquesta mala gestió pressupostària, durant els últims tres exercicis la Generalitat ha doblat el seu endeutament.

La desesperada situació econòmica de la Generalitat manté Pujol encadellat a Aznar en busca de diners

Un informe del grup parlamentari socialista revela que el déficit actual de la sanitat catalana arriba fins als 300.000 milions de pessetes, dels quals 96.000 corresponen als centres hospitalaris concertats. Segons **Narcís Serra**, la desesperada situació econòmica de la Generalitat "manté lligat Pujol al PP a l'espera dels diners que pugui treure del govern". Per al primer secretari, els 15.000 milions anuals promesos per solventar un deute sanitari de prop de 300.000 milions no és suficient. "Presentar aquesta quantitat -va dir Serra- com quelcom important és enganyar la gent".

Desgovern a la Generalitat

"El problema més greu de la política catalana és la seva pèrdua de pes relatiu amb relació a la política espanyola. Per una banda, per la supeditació

de Jordi Pujol al seu pacte amb el PP i, sobretot, a l'absència d'acció de govern. Es podria dir sense exagerar que avui Catalunya no té Govern", així de taxant es manifesta la resolució que va aprovar recentment el Consell Nacional en parlar de política catalana.

► Narcís Serra va deixar clara la postura del PSC sobre el tema de la llengua.

Una situació preocupant ja que "tant la política educativa com la política sanitària del govern estan provocant un desgavell important", que es concreta en "retards en l'aplicació de la reforma educativa, el déficit econòmic de la sanitat catalana, l'esbiaixament en el suport a l'escola i la sanitat privades, el descontentament dels professionals o la davallada dels nivells de qualitat".

Postura clara en el tema de la llengua

Narcís Serra i **Joaquim Nadal** van explicar a Pujol la postura dels socialistes en el tema de la llengua. El PSC discrepa sobre quotes, sancions i l'obligatorietat d'atendre el clients en català. No estem a favor d'un nova llei i sí de complementar la existent amb reglaments sectorials, canvis en la legislació espanyola i, molt especialment amb

l'augment de l'aportació econòmica de la Generalitat en el foment de l'ensenyament del català, amb una major col·laboració del Consorci per a la Normalització Lingüística amb els ajuntaments i l'impuls de programes anuals de promoció del català controlats pel Parlament.

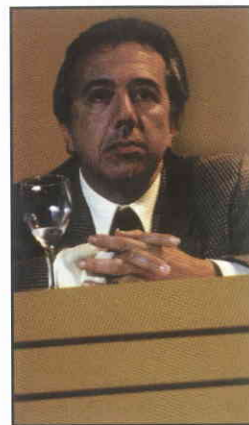
En el terreny de la llei del català s'està corrent el risc, per culpa de CiU, de crear problemes on no n'hi havien. En aquest tema, el PSC s'ha situat, des del principi, en la posició que la majoria dels catalans estima

més adequada. Primer de tot, no crear problemes on no n'hi ha. Segona qüestió: la Llei de 1983 és una bona llei, no se n'ha de fer una de nova; si cal, cal aprovar-hi esmenes puntuals per resoldre temes concrets no previstos. Tercera qüestió: el català, les llengües, són coses de tots i cal treballar plegats (és a dir, ponència conjunta i no projecte del Govern). Quarta qüestió, principis clars: impulsar el català i respectar el dret de tothom a utilitzar la llengua que vulgui. El tema de la llengua a l'educació està bé com està, no cal tocar-lo. El socialistes catalans no volem sancions en la llei, preferim els estímuls positius, i creiem que cal evitar per tots els mitjans que la llengua es converteixi en tema de lluita partidista, en una excusa per diluir obscurs pactes o la ineficàcia de govern.

CiU se vuelve a manifestar en contra del Pacto Local

Es conocida la poca sensibilidad que **Jordi Pujol** y su partido profesan hacia la autonomía y las competencias de los municipios.

Un paso más en esta dirección

► Manuel Royes

tuvo lugar a principios de mayo en el Congreso de los Diputados, cuando CiU mostró abiertamente su recelo ante la propuesta del PP, ya de por sí descafeinada, de Pacto Local.

Ante la situación producida en Madrid, el secretario de Política Municipal, **Manuel Royes** declaró que "la actitud de CiU supone un ataque frontal a los ayuntamientos y al conjunto de la Administración Local de Catalunya y España".

Para **Royes** es necesario desarrollar un Pacto Local que potencie el papel de los gobiernos locales en la gestión de sus municipios, y determine el espacio competencial de cada administración pública.

La FMC propone la creación d'un Consell d'Administracions Públiques de Catalunya

El darrer Consell Nacional de la Federació de Municipis de Catalunya (FMC) va proposar la creació d'un Consell d'Administracions Públiques de Catalunya, on hi estarien representats el Govern de l'Estat, la Generalitat i els municipis, el qual hauria de ser un òrgan on es pogués plantejar la descentralització política

La Carta Municipal de Barcelona ja té la unanimitat de tots els partits

► Els portaveus dels grups municipals a la roda de premsa de presentació de l'acord. Al centre el company Ernest Maragall

Després d'anys i molt treball i obstinació de **Pasqual Maragall** i **Joan Clos**, tots els grups polítics representats a l'Ajuntament de Barcelona s'han posat, per fi, d'acord per aprovar la Carta Municipal de la ciutat. El projecte de llei bàsica de Barcelona consta de vuit títols, que fan referència a l'organització del govern municipal, als districtes, a la potestat normativa municipal, a la participació ciutadana i drets dels veïns, l'organització municipal executiva, les com-

petències municipals, la justícia i el règim financer.

El text consensuat per tots els partits polítics defineix la ciutat com a capital de Catalunya i com a nucli central de la Regió Metropolitana, i incorpora importants novetats en matèria de competències, justícia, seguretat i finançament.

A partir d'ara, el document haurà de ser aprovat pel Consell Plenari, el Parlament i, entre 30 i 40 articles, pel Congrés de Diputats.

► Manuel Mas

i financera del sistema vers els ens locals. Altres qüestions analitzades i aprovades per la FMC van ser donar suport a la construcció d'Europa com a mitjà per a potenciar el municipalisme, i la necessitat dels ajuntaments de poder accedir al Tribunal Constitucional.

CiU i PP van rebutjar al Parlament una proposta del PSC de fer una nova llei del sòl

El Grup Socialista al Parlament de Catalunya va presentar a finals de maig una proposta per fer una nova llei del sòl a Catalunya, que va comptar amb els vots a favor d'IC-EV i ERC i el rebuig de CiU i el PP.

El PSC està preocupat per les conseqüències negatives que per als municipis pot tenir el nou projecte de llei de sòl que prepara el Govern del PP, que preveu que tot el sòl sigui urbanitzable, exceptuant aquell en què es prohibeixi de forma expressa. El projecte del PP, que manté la cessió gratuïta del 10% als ajuntaments, estableix tres tipus de sòl: urbà, urbanitzable i no urbanitzable.

Prova de la preocupació del partit és, a més de la proposta presentada al Parlament, la Jornada de debat sobre urbanisme que van organitzar les secretaries de Política Territorial i Medi Ambient i de Política Municipal el passat mes d'abril, i en què van participar més de 160 persones.

La voluntat dels socialistes és evitar els efectes perniciosos que la nova llei del govern central pot tenir sobre els municipis i el territori. Una llei que es veu inne-

► Montserrat Tura

cessària perquè avui no fa falta més sòl urbanitzable del que ja està previst.

A més de les repercussions negatives que la nova llei del PP pot tenir per als ajuntaments, els experts creuen que és antiecològica i que contribuirà a la desmembració de les ciutats, després d'uns anys de gestió socialista i progressista, tant al capdavant del govern central com dels municipis, que va ordenar i planificar el

territori.

La proposta del Grup Socialista al Parlament de Catalunya insistia en la necessitat de dotar de més autonomia i competències les corporacions locals en l'àmbit de la política urbanística, proposant modificacions en la composició de les comissions provincials d'urbanisme i la separació de les funcions directives i gestores de la Direcció General d'Urbanisme de la Generalitat i l'Incasol.

La Generalitat ha de pagar el menjador de tots els alumnes obligats a desplaçar-se

Segons una recent sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), la Generalitat ha de pagar les despeses de menjador ocasionades pels alumnes que, vivint en un nucli d'un municipi, per anar a l'escola han de desplaçar-se a un altre nucli del mateix municipi.

Amb aquesta sentència, l'alt tribunal català dona la raó a l'Ajuntament de Torroella de Montgrí i als pares dels alumnes de l'Estartit que han d'anar a l'escola a Torroella.

El departament d'Ensenyament de la Generalitat havia reglamentat que només es faria càrrec de les despeses de menjador quan l'alumne es desplaçés des del seu municipi de residència fins a una escola, situada en un altre municipi proper.

El TSJC ha interpretat que aquesta posició del Govern vulnera el dret fonamental a la igualtat davant la llei, ja que posa obstacles al dret a l'educació, que també és un dret constitucional fonamental.

Maragall presidirà el CRCE hasta diciembre

El alcalde de Barcelona, **Pasqual Maragall**, presidirà hasta diciembre el Comité de las Regiones y Ciudades de Europa (CRCE), fecha en que termina su mandato. Maragall, que hizo este anuncio durante su comparecencia ante la Comisión de Exteriores del Parlamento, intervino en la reunión de la CRCE celebrada en Amsterdam, donde propuso como un reto de la futura Unión Europea la aproximación a los ciudadanos y la cohesión económica y territorial de todos los países.

Las administraciones socialistas hacen los pisos que no hace la Generalitat

► De izquierda a derecha, Dídac Pestaña, Vicepresidente de la Mancomunidad del AMB, Celestino Sánchez, alcalde de Cerdanyola, Pasqual Maragall, Presidente de la Mancomunidad y Carles Ferrer, alcalde de Ripollet

Los ayuntamientos socialistas están haciendo grandes esfuerzos en materia de vivienda pública, dado el nulo interés de la Generalitat en desarrollar políticas progresistas en este ámbito. La labor de la Mancomunidad de Municipios del Área Metropolitana de Barcelona, el Ayuntamiento y la Diputación de Barcelona es un gran ejemplo en este sentido.

Después de casi tres cuatrienios democráticos de esfuerzo inversor prevalente y vertiginoso en infraestructuras, dotaciones y servicios, los ayuntamientos catalanes, y especialmente los de ámbito metropolitano, comenzaron a implicarse en la gestión de las políticas de vivienda desde la lógica de las necesidades locales. Se iniciaba una nueva línea de acción municipal caracterizada por una serie de factores. El primero era la limitación congénita

del sector privado a las promociones de más rentabilidad, normalmente dirigidas a estratos sociales de renta alta y mediana y a las operaciones de ciclo productivo más corto y sencillo. El segundo era la insuficiencia o inadecuación en el marco local de la actuación de la Generalitat, receptora de las competencias del Estado en materia de vivienda. Y, por último, un tercer factor importante era la pervivencia de áreas urbanas centrales y espacios periféricos de crecimiento en situaciones

anómalas, de degradación o de bloqueo inversor.

Con la creación y activación de los organismos y sociedades públicas de gestión del suelo y la vivienda, las administraciones locales pueden impulsar el desarrollo urbano y satisfacer la demanda social de vivienda con una mayor eficiencia y

“La Mancomunidad de Municipios del AMB promocionará casi 2.000 viviendas protegidas en esta legislatura”

prontitud. En este sentido, el Instituto Metropolitano de Promoción del Suelo (IMPSOL) es el instrumento operativo de la Mancomunidad de Municipios del Área Metropolitana de Barcelona especializado en materializar la política de vivienda de los ayuntamientos metropolitanos. El IMPSOL actúa en función de las necesidades concretas de vivienda detectadas y expresadas por cualquiera de los 29 ayuntamientos mancomunados.

Mediante convenios de cooperación con los ayuntamientos, el IMPSOL opera como una herramienta directa de los municipios, adquiriendo el suelo en su caso y coordinando todos los aspectos de gestión y promocionales. La coherencia y la equidad de su actuación se garantiza mediante la promoción exclusiva de viviendas de protección oficial o precio tasado, o la modelización homogénea de los costes del suelo y la producción, y mediante un tratamiento equivalente y transparente en la selección de los adjudicatarios.

“Esta política posibilita paliar el déficit de viviendas asequibles dentro del territorio metropolitano, disminuyendo las migraciones internas por motivos de renta, acogiendo a los jóvenes en sus propios barrios y mejorando la calidad de vida de ciudadanos que habitan actualmente en condiciones defi-

► Antoni Santiburcio

cientes”, según **Jaume Vendrell**, gerente de la Mancomunidad de Municipios del Área Metropolitana de Barcelona.

Casi 2.000 viviendas públicas

Las promociones del IMPSOL se localizan en nuevos sectores residenciales con buena accesibilidad y dotaciones adecuadas con espacios verdes y equipamientos, lo que garantiza la idónea integración de la residencia en el entorno urbano y metropolitano de referencia. En lo que hace referencia a la magnitud operativa del IMPSOL en este cuatrienio hay que

“Los ayuntamientos han tenido que volcarse en la construcción de viviendas por la incompetencia de la Generalitat”

decir que “han sido entregadas recientemente 673 viviendas (507 VPO y 166 VPT) provenientes de nueve promociones radicadas en dos municipios y que en la actualidad están en fase de desarrollo 30 promociones en once municipios diferentes que totalizan 1129 viviendas que serán acabadas y entregadas entre finales de 1998 y mediados de 1999. En vías de formalización de convenios se encuentran 552 viviendas en seis municipios distintos”, según

Vendrell. Además, el IMPSOL facilita solares a los entes gestores de vivienda de los sindicatos UGT y CCOO, lo que reportará terrenos para construir 510 viviendas en esta legislatura.

No podemos olvidar tampoco las incertezas de la coyuntura general en la actualidad, a pesar del progresivo desfase de las ventajas del Plan de Vivienda, consecuencia, fundamentalmente, de la reducción de las subvenciones a fondo perdido y de la bajada de los tipos de interés de mercado -más bajos que los subsidiados en el Plan-, ni el gobierno central ni la Generalitat han adoptado todavía medidas de corrección ni la puesta al día de los respectivos planes.

Ayuntamiento y Diputación

El Ayuntamiento de Barcelona, con el concejal Antoni Santiburcio al frente, también mantiene una política de suelo y vivienda progresista, que se concreta en incidir en el mercado inmobiliario para impulsar la construcción -se calcula que este año se construirán unos 5.000 pisos, el doble que hasta ahora-, obligar a los promotores a edificar un porcentaje de viviendas protegidas -hasta hace poco prácticamente sólo se construía a precio libre- e incidir en el precio de la vivienda del mercado secundario, conteniéndolo o disminuyéndolo, al haber una mayor oferta.

No hay que olvidar tampoco que el suelo disponible en Barcelona está prácticamente agotado y que, por tanto, la rehabilitación de edificios obsoletos es otro de los objetivos que en el futuro cobrarán más fuerza. Asimismo, se está trabajando en la redacción de un plan de vivienda especial para Barcelona y otras grandes ciudades del Estado, que contemple ayudas que tengan en cuenta el precio del suelo y ayudas a la rehabilitación, así como un programa que incluya a determinados colectivos específicos (jóvenes, tercera edad,...), sin olvidar la vivienda de alquiler.

Por su parte, la Diputación de Barcelona, desde el año 1990, a través de la sociedad PROELSA y posteriormente con la constitución en 1991 de la empresa pública PROHASA, hace promociones de vivienda de protección oficial. Como dato importante hay que señalar que un 70% de la demanda atendida está constituida por solicitantes con una edad inferior a los 35 años y que

► Sector de Riera Gasulla en Sant Boi (IMPSOL)

acceden a su primera vivienda. Desde su constitución PROHASA ha construido más de dos mil pisos, teniendo como objetivo la entrega anual de un mínimo de 400.

► Canaletes (Cerdanyola), otra actuación del IMPSOL

Aznar y Anguita, cómplices y amigos en su estrategia de acoso a los socialistas

No por conocida y reiterada deja de ser sorprendente la sólida relación de amistad personal y política que une al líder de los comunistas españoles, Julio Anguita, con el presidente del gobierno, José María Aznar. De la

pinza antinatura tuvimos notables muestras cuando sus respectivas fuerzas políticas se encontraban en la oposición. Pero con la nueva situación política, la alianza, lejos de diluirse, se ha reforzado.

De las amables charlas de café hemos pasado a las conversaciones formales donde pactar apoyos parlamentarios a cambio de oscuras compensaciones, como las cenas ocultas de Anguita y Aznar con Pedro J. Ramírez como anfitrión. Unas compensaciones que podrían pasar por una aceleración en la devolución del patrimonio histórico del PCE incautado por la dictadura franquista al acabar la guerra civil, por incrementar su ya destacada presencia en los medios de comunicación públicos manipulados por el gobierno o por quién sabe qué inconfesables prebendas.

Pero no sólo los socialistas somos víctimas del odio del "Califa", su obcecación también le ha llevado a un enfrentamiento frontal y sin sentido con los sindicatos. El ataque furibundo a las centrales mayoritarias lanzado en las vísperas del Primero de Mayo cuestionando la transparencia de su financiación o el rechazo a la reforma laboral pactada por los agentes sociales son los episodios más graves de una errática línea política que ha situado a Anguita en la marginalidad social más absoluta. Su desprecio por la autonomía de las organizaciones le ha llevado a apoyar con firmeza al sector crítico de CC.OO., despreciando la opinión dominante de las bases de este sindicato e incluso de las suyas propias.

Su fobia antisocialista provoca que en ciudades y comunidades donde la izquierda ha sido tradicionalmente la fuerza mayoritaria, y donde es aritméticamente

► Aznar y Anguita, amigos para siempre

posible una mayoría de progreso -como en Córdoba, Málaga o Asturias-, la derecha campe por sus fueros.

Su concepción leninista de los partidos políticos queda clara con la estrategia de marginación y acoso a cualquier tipo de disidencia. Enroscado en torno a los duros del PCE, Anguita apuesta por el silencio y la expulsión de las voces discordantes, como las del Partido Democrático de la Nueva Izquierda, o se olvida del famoso "programa, programa, programa" al rechazar el acuerdo electoral y programático entre los socialistas gallegos y Esquerda Unida. La "izquierda desunida" de Anguita se ha quedado, además, sin referentes en Europa. Los comunistas franceses forman parte del nuevo gobierno de

izquierdas liderado por Jospin. En Italia, el PDS, heredero legítimo del histórico PCI, gobierna con el apoyo crítico de sus antiguos camaradas de Refundación Comunista. Quizás el Partido Comunista de Corea del Norte sea lo más homologable en el plano internacional a lo que Anguita aspira para su movimiento en España.

En la polémica sobre las plataformas digitales y en la votación de la ley del fútbol ha llegado a su cotas más altas de cinismo. Porque es de cínicos justificar su apoyo a la plataforma impulsada por el gobierno aduciendo como razón que en ella el interés público está representado por TVE, e ignorando la persecución ilegal del gobierno contra los grupos de comunicación independientes o la orientación marcadamente derechista de las empresas vinculadas a Vía Digital. Y en la

Ley del fútbol, complemento indispensable en la estrategia de acoso contra Prisa y el Grupo Zeta, se olvida sibilinamente de que para él el deporte rey es "el opio del pueblo" y se pliega con descaro a las exigencias de Álvarez Cascos, su otro gran mentor dentro del PP.

Afortunadamente, diversos sectores de Izquierda Unida -Nueva Izquierda, Iniciativa per Catalunya, Esquerda Unida- están plantando cara desde dentro a la dictadura anguitista, que constituye el intento más serio de suicidio político, sin entrar a valorar el daño que está haciendo a la izquierda como globalidad, desde los tiempos del descalabro de la UCD o del PCE en las generales de 1982.

► Aznar y Lacalle con el especulador Javier de la Rosa

De la Rosa, PP y CiU, dinero sucio e hipocresía

Javier de la Rosa, el que fue ensalzado por Jordi Pujol como "empresario modelo", ha manifestado haber hecho pagos a CiU y PP por valor de más de 3.000 millones de pesetas. No aporta más pruebas que varias cartas de Enrique Lacalle en la que éste solicita ayudas económicas para su campaña electoral.

Hemos dicho siempre que no hay que dar por buenas sin más las acusaciones de alguien en dificultades con la justicia. En eso también nos diferenciamos del PP cuya actitud en el pasado fue justamente la contraria.

Pero hay que decir también que la mejor manera de salir al paso de un

posible chantaje es la máxima transparencia sobre el tema. Y no es ésa la actitud ni del PP ni de CiU. CiU se escuda en el archivo del "Caso Casinos", pretendiendo desconocer que en el auto de archivo se acreditan pagos irregulares de "Casinos de Catalunya" a hombres de confianza de CiU. En lo que se refiere a De la Rosa, mutismo absoluto.

El caso de Enrique Lacalle y del PP es, si cabe, más escandaloso. Por un lado se pretende desviar cualquier responsabilidad de la dirección estatal del PP: "Es un tema que afecta exclusivamente a Cataluña". Y, por otro,

Lacalle no sólo no niega los pagos sino que pretende justificarlos afirmando que "todos los partidos han pasado el platillo". Es escandaloso que se pretenda rehuir las responsabilidades personales y políticas, en abierto contraste con lo que se ha defendido cuando presuntos casos de financiación irregular han afectado a otras fuerzas políticas.

Afortunadamente, la Fiscalía Anticorrupción ha tomado ya cartas en el asunto. Tarde o temprano el PP se verá obligado a asumir sus responsabilidades que, al parecer, no son pocas.

Sarrià-Sant Gervasi agermanat amb París

El francès és el més europeu que teníem les generacions dels cinquanta. Però vet aquí que en el viatge d'agermanament de l'agrupació de Sarrià-Sant Gervasi amb els companys socialistes de la secció de París Javel-Grenelle, els companys Carles, Jordi i Xavier, en les seves intervencions al Senat francès, acte central de la visita, es van expressar perfectament en aquesta llengua i el més important, amb les idees més clares, si cap, que els expositors autòctons. El perquè de la visita: l'Europa socialista i el perill de l'avanç de la dreta, temes centrals de les intervencions. Una iniciativa interessant, que per la Mercè tindrà tornada a Barcelona i que cal estendre per tota Europa.

Joan Sabany

► Els companys de Sarrià amb els militants del PS a la porta del seu local

La Festa de la Rosa se celebrarà el 21 de setembre a La Pineda de Gavà

La Pineda de Gavà tornarà a acollir el proper diumenge 21 de setembre la Festa de la Rosa que, en aquesta ocasió, no estarà organitzada només per les federacions del Baix Llobregat i l'Hospitalet, sinó que hi participaran també les de Barcelona, Barcelonès i Vallès Occidental Sud. Amb aquesta ampliació de l'àmbit territorial s'espera que vinguin "unes dues mil persones més" a la festa, segons **Enric Llorens**, de la Federació de Barcelona i responsable polític de l'organització.

La voluntat de la Comissió Executiva Nacional és consolidar una trobada anual alhora lúdica i política de tot el partit, aprofitant l'experiència i el poder de convocatòria d'una cita que amb els anys ha esdevingut tradicional.

L'ampliació de les federacions participants i el doble d'actuacions, principals novetats d'aquesta edició

Una altra novetat important és que en aquesta edició hi haurà dos escenaris i no un per a les actuacions -que també es doblaran- de les diferents entitats convidades, i que representaran l'ampli ventall cultural del nostre país.

El programa no estarà tancat fins a finals de juliol, però és segur que la festa mantindrà la seva estructura habitual de cada any: activitats recreatives, actuacions musicals, un dinar de germanor i un acte polític final.

A mitjans de juliol, els militants de les federacions participants rebran una carta del primer secretari del PSC, Narcís Serra, convidant-los a participar a la festa. Així mateix, s'editarà un pin especial commemoratiu i hi instal·laran parades diverses organitzacions no governamentals (ONG's).

Festa de LA ROSA

21 setembre 97

PINEDA DE GAVÀ
Al costat del càmping Albatros

Des de les 10 del matí

PSC
PSC-PSOE

En la presentació del Club Josep Maria Lladó

Los periodistas demócratas critican al gobierno del PP

Periodistas de distintos medios de comunicación de Barcelona hicieron público el pasado 12 de junio en un acto en el Col.legi de Periodistes de Catalunya el "Manifest del 15-J", en el que denuncian el "significativo retroceso" que en el primer año del gobierno del PP ha sufrido la libertad de información.

El manifiesto señala que "empresarios, directivos de medios y periodistas sufren la agresión sistemática en sintonía armónica del poder político y de este núcleo de periodistas y medios de comunicación sin escrúpulos que frecuentemente condenan sin ni siquiera juicios previos", por lo que, prosigue, "queremos denunciar con claridad los abusos autoritarios y discriminatorios ejercidos contra el grupo Prisa, el grupo Zeta, Antena 3 Tv y el grupo 16, con imposiciones, interferencias, amenazas y censuras".

Respecto a los afanes monopolísticos del gobierno en materia comunicativa, el documento afirma que "defendemos la convivencia de medios públicos y privados, porque contribuyen a reequilibrar el sistema comunicativo". Los profesionales firmantes del citado manifiesto creen que "ha llegado el momento de plantear abiertamente una regeneración del periodismo, de levantar la voz contra la censura y las presiones, (...) proclamando que el oficio de periodista no es un mercenario".

El documento ha obtenido el respaldo de numerosos intelectuales y artistas catalanes. El núcleo promotor del manifiesto impulsa paralelamente el Grup Josep Maria Lladó, en homenaje al periodista de izquierdas fallecido hace poco más de un año. Según sus promotores, "el Grupo Josep Maria Lladó quiere ser un punto de referencia de este rearmamiento deontológico del sector de la comunicación", en homenaje, según lo definió el presidente del grupo, **Enric Sopena**, a "un ciudadano libre, un periodista digno y un hombre de bien".

Felipe González visita Girona just després del Congrés

Felipe González va fer una de les seves primeres compareixences públiques després del Congrés Federal del PSOE el passat divendres 27 de juny a Girona. Havia estat convidat feia mesos per dictar una conferència a la Casa de Cultura de Girona sobre "La transició i el socialisme democràtic" i participar com a convidat d'honor en un sopar-col.loqui posterior.

A la conferència, va considerar un error que CiU no formés part del Govern d'Espanya, creença que va il·lustrar amb la gràfica expressió "és molt millor estar a la sala de màquines que no pas a fora", i va defensar el fet diferencial català, que, segons ell, s'expressa no només en la llengua sinó també en realitats com tenir "una sensibilitat democràtica molt més gran que a la resta d'Espanya".

Sobre el finançament autonòmic va dir que "l'actual sistema és dolent, i molt especialment per a Catalunya, què és la comunitat més solidària en el conjunt d'Espanya".

En aquest sentit, va recomanar als dirigents de CiU que no utilitzessin expressions del tipus "dividendos" per referir-se a les seves relacions amb el Govern central, ja que, al seu parer, plantejar la qüestió en aquests termes no fa més que alimentar la imatge d'avantatgistes que alguns donen dels catalans a la resta d'Espanya.

Sobre la decisió del juez **Gómez de Liaño** de decretar presó sense fiança per al president de Sogecable, **Jesús de Polanco**, va

► Felipe González amb Joaquim Nadal

dir que es tracta d'"un judici polític que ha dirigit el senyor Capmany, un senyor a qui, quan es treu la camisa se li veuen les marques del corretjam".

Felipe no va descartar del tot la seva candidatura a la presidència del Govern en les properes eleccions, però va ser sincer en afirmar que "desitjo que el PSOE tingui la intel·ligència i la generositat per què, si hi ha algú en bona posició a les enquestes, sigui el nou candidat, i jo espero que aquest algú sigui Almunia".

► Felipe González conversa amb Narcís Serra i l'alcalde de Figueres, Joan Armangué

TVE perd audiència i credibilitat en benefici de Tele-5 i Antena-3

La dreta va arribar al poder amb la promesa de sanejar els comptes de la ràdiotelevisió pública i restaurar la credibilitat que, segons ells, els mitjans de comunicació públics havien perdut a l'etapa socialista. Com és habitual, no van fer res del que havien pregonat a l'oposició i van convertir des d'un primer moment a RTVE en un instrument més de manipulació política. Amb el que no comptaven era que la ciutadania està vacunada contra el sectarisme, i l'abús d'aquest model manipulador s'ha traduït en una baixada sense precedents en la seva audiència. Una pèrdua d'espectadors que, lluny d'aminorar-se, es fa més gran dia a dia. A algunes comunitats autònomes, fins i tot, les televisions privades ja han superat en audiència TVE, un fet que semblava increïble fa un temps.

El maig TVE obtenia una quota d'audiència de només el 23'6%. A Catalunya els resultats van ser encara pitjors i van arribar a un mínim històric del 17'2%.

La pèssima gestió dels populars al front de RTVE va començar amb el nomenament com a directora general de l'ens públic de Mónica Ridruejo. El seu pla de retalls salvatges per solucionar el deute de l'ens públic no va sortir mai del calaix d'Alvarez Cascos, conscient del potencial manipulatiu d'una televisió domesticada, i va precipitar la seva dimissió. Com a substituït es va nomenar Fernando López Amor, diputat del PP al Congrés i famós per les seves pràctiques il·legals en l'exercici de la seva professió d'inspector de finances. Amb ell s'ha aprofundit notablement en la línia d'una ràdiotelevisió públi-

ca com a aparador del partit en el govern. Aznar, d'altra banda, incomplia amb aquest nomenament la seva reiterada promesa que el director general de RTVE seria un personatge independent. Fins i tot, un membre del Consell d'Administració de RTVE a proposta del PP, Carlos Mendo, ha hagut de dimitir a causa dels atacs de la televisió pública envers la democràcia i la llibertat.

En comptes de potenciar els bons professionals de la casa, han arraconat els "no afins" i han donat programes als seus amics com Sánchez Dragó, Pedro Ruiz o la omnipresent Norma Duval. Volen acomiadar centenars de treballadors i es dediquen a pagar sous més

que milionaris (el cap d'informatius, Ernesto Sáenz de Buruaga, cobra més de cinquanta milions anuals) i a contractar a cop de talonari (José Ribagorda i J.J. Santos). El seu model de televisió pública passa pels programes arquetípics de la "teleescombraria"

(Nieves Herrero) o el recurs fàcil i continu als "shows de varietés", en el

millor estil del pa i circ franquista. El actuals "telediarios" s'assemblen cada cop més al Nodo o als "partes" de Ràdio Nacional d'Espanya. El publireportatge que va emetre TVE amb motiu d'un any de l'estada d'Aznar a la Mocloa va ser la gota que va omplir el got. Les úniques referències als tretze anys de Felipe González a la Mocloa van ser els bonsais que adornen l'entrada a un edifici del complex o la taula de billar que hi havia a una sala de la residència oficial.

C. Romero

TVE un instrumento de manipulació del govern per als seus amics

El racó d'Internet

LA LIBERTAD GANA SU PRIMERA BATALLA

En los próximos días, la palabra "indecente" y el término "claramente ofensivo", van a ser objeto de una intensa polémica, dentro y fuera de Internet. La definición precisa de estas dos expresiones, ha sido una parte sustancial de las argumentaciones que han llevado al Tribunal Supremo de los EEUU a confirmar la inconstitucionalidad de la Ley de Decencia de las Comunicaciones (CDA). Desde febrero del 96, a raíz de la aprobación de esta ley por parte del Congreso de los Estados Unidos, se cerría lo peor sobre Internet: los sectores más conservadores de la sociedad americana, con el beneplácito de Clinton, se lanzaban a regular por ley los contenidos de la red. Dos años de prisión y multas de hasta 250.000 dólares para los infractores de la moral del sistema.

Salvaguardar Internet de contenidos totalmente rechazables, como la pornografía, ha sido esta vez el pretexto. Pero detrás de esta ley se encuentra una clara voluntad de limitar la libre circulación y la libertad de expresión en el mundo digital. Internet es por naturaleza un espacio abierto, anárquico, incontrolable y sin jerarquías. En esos "defectos" radican algunas de sus mayores virtudes. Los argumentos esgrimidos, no sólo por la ACLU, sino por más de 50 organizaciones, entre las que se incluyen asociaciones de escritores, bibliotecarios, editores de libros y periódicos, compañías de software como Apple y Microsoft, y colectivos defensores de las libertades civiles, se centran en que son los usuarios individuales, y no el gobierno, quienes deben determinar qué materiales son apropiados para ellos mismos y para sus hijos, de acuerdo con sus gustos y valores y, en segundo lugar, que en Internet al igual que en el resto de medios de comunicación, ha de estar garantizada la "libertad de expresión" que protege de la Primera Enmienda de la Constitución de los EEUU. Hay más argumentos, muchos más. Uno tan simple como que de haber sido declarada legal la CDA, tendríamos que empezar a pensar en la instauración de la censura en las publicaciones periódicas ya que alguna de ellas contiene material pornográfico, simplemente aterrador. Se trata de una sentencia histórica, pero sólo ha sido la primera batalla, vendrán más. A nadie se nos puede escapar su importancia y sus repercusiones en Europa, donde los gobiernos de Alemania y Francia preparaban normas similares. Esperemos que en esta ocasión sí tomen buena nota.

Vicenç Badenes

LECTURA

per Jaume Sobrequès

Raimon Obiols NOU SEGLE, NOU CICLE

EMPÚRIES

Raimon Obiols, "Nou segle, nou cicle". Barcelona, Empúries, 1997. 179 pàgs.

El llibre constitueix una suma de referències autobiogràfiques de tipus polític, de comentaris i glosses sobre opinions i actuacions polítiques de persones -compañys de partit o dirigents d'altres organitzacions- que es mouen en l'entorn de l'autor i de propostes conceptuals, ideològiques i programàtiques que han de servir de base per a construir "el nou projecte comú de la Catalunya de pro-

grés", liderat per un candidat socialista i destinat a assolir el govern de la Generalitat. La part central del llibre la constitueix el capítol quatre (Un programa per a la Catalunya del segle XXI, pàg. 99-120), en el qual Obiols fa una síntesi molt clara del pensament polític del PSC en els darrers anys, que ell ha contribuït a definir.

En un altre ordre de coses, el llibre del president del PSC se suma a les diverses veus d'aquells que, en els darrers temps, han propugnat l'absoluta conveniència de regenerar la vida política democràtica i reitera un discurs que l'autor ha fet sovint en actes públics i en publicacions de naturalesa diversa.

En aquest aspecte, el llibre d'Obiols es mou més en la definició dels conceptes bàsics generals en què s'ha de basar aquest regeneracionisme que no pas en la presentació de propostes concretes.

Atesa la doble condició de l'autor -màxim dirigent durant molts anys d'un partit important, d'una banda, i de persona interessada en la reflexió teòrica sobre la vida política, d'altra- el llibre fa palesa la tremenda dificultat que comporta per al polític amb una gran responsabilitat plasmar en el capteniment partidari unes línies de pensament teòric assumides amb un alt grau de convenciment personal.

En aquest sentit, la lectura atenta del llibre d'Obiols genera -en contra de l'opinió optimista de l'autor- un sentiment d'una certa frustració i un notable pessimisme.

Carme Cebrián "Estimat PSUC". Barcelona, Empúries, 1997. 452 pàgs.

Aquest llibre constitueix una bona crònica de la història interna del PSUC des del 1956 fins al 1984, tant des del punt de vista organitzatiu com de la ideologia. Basat en els papers generats a l'organització i en les entrevistes personals amb dirigents del partit, l'autora -de sòlida formació com a antropòloga- no relaciona la vida interna del col·lectiu amb la realitat històrica que aquest vivia en cada moment de la seva existència. Aquest fet i les importants llacunes bibliogràfiques que l'obra presenta resten interès al llibre de Cebrián i minimitzen el paper important que el PSUC acomplí en diversos moments de la clandestinitat i de la transició. Tot i això és una obra útil per a seguir l'evolució interna del partit i la trajectòria, dins l'organització, dels seus principals dirigents.

ART

PERE MUNNÉ. Sala d'Exposicions Joan N. Garcia-Nieto de Cornellà.

Pere Munné (Barcelona, 1940) ha celebrat 43 exposicions individuals i ha participat en 44 exposicions col·lectives, de nivell nacional i internacional. Actualment treballa a Barcelona i a Bellver de Cerdanya (Lleida).

La seva pintura és d'estil figuratiu, amb elements abstractes, i dins d'una línia que pot qualificar-se de fauvista. La seva obra es distingeix clarament per l'impacte que causa la gran riquesa de color, sota el qual hi ha subjacent la rotunditat d'un bon dibuix, cosa que evidencia una personalitat pròpia molt acusada. Fa servir diverses tècniques: oli, acrílics, tècniques mixtes. S'ha de destacar la seva obra gràfica composta per edicions litogràfiques de curta tirada.

L'últim premi amb què ha estat guardonat és Artissime 91 de St. Clément-de-Rivière (França). La seva obra està present en fundacions i institucions privades i públiques nacionals i estrangeres.

Ràfols Casamada: “ Maragall ha fet de Barcelona una ciutat meravellosa ”

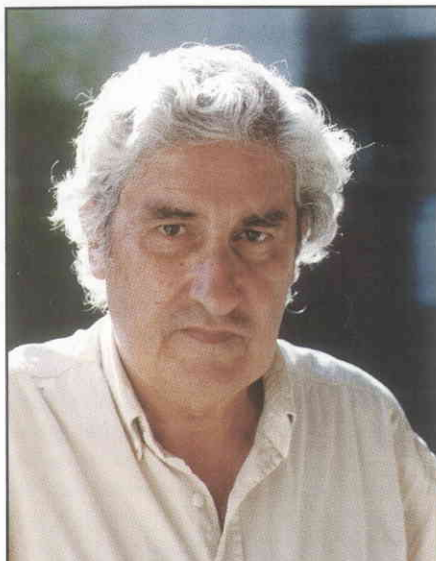
Un té la impressió, en conèixer Albert Ràfols Casamada, que la seva timidesa, gairebé patològica, és un reflex de la seva producció lírico-pictòrica. Aquest barceloní afable i humil, que és alt, prim, gran i blanc plata, és tan maragallista com republicà i progressista. Va néixer a Barcelona l'any 1923, va començar a exposar l'any 46, el nostre representant de l'informalisme nord-americà de Mark Rothko i Robert Motherwell, va conèixer la bohèmia parisenc dels 50 i, amb la democràcia, començà a rebre les màximes distincions: la Creu de Sant Jordi, el Nacional d'Arts Plàstiques, el prestigiós títol de cavaller de les Arts i les Lletres franceses, etc. Des del seu estudi del carrer Homer prepara una tardor frenètica amb l'exposició “Superfície i color” al MACBA, una antològica d'obra recent a la Galeria Joan Prats i l'edició d'un nou llibre de poemes i gravats que serà comercialitzat amb el suggerent títol “Policromia”.

M'imagino que darrere la seva vocació artística deu aparèixer la figura dels pares.

Sí però no. El meu pare també era pintor i naturalment vaig conviure des de petit amb l'art. La meua mare era extremadament sensible a tot allò que depèn del talent i la creativitat. Ells, però, no volien que em dedicés a la pintura perquè era un ofici molt dur. Vaig començar a estudiar arquitectura, tot i que descobrir, de ben jovenet, unes reproduccions cubistes de Picasso i Braque em va fascinar i va ser el que em portà a escollir la pintura com a professió.

Això va ser immediatament després de la Guerra Civil. No eren potser els millors moments per escollir una activitat creativa.

I tant que era difícil, però vaig tenir la gran sort d'obtenir l'any 1950 una beca de l'Institut Francès que em va permetre una estada de 4 anys a París. Allí vaig descobrir, amb qui després seria la meua dona, Maria Girona, el món de l'art

▶ Ràfols Casamada

contemporani i la vida moderna, lluny de les trabes que existien a Espanya. Va ser una immillorable oportunitat.

Diuen els crítics que les seves obres destil·len un rigorós sentit de la construcció. És això fruit de les seves arrels cubistes o, potser, dels seus coneixements d'arquitectura?

És innegable la influència del cubisme, tot i que els estudis d'arquitectura em van anar molt bé. L'ordenació dels elements en les meves teles tenen molt a veure amb els estudis de matemàtiques i arquitectura.

Matemàtiques i arquitectura aplicada per obtenir, com vostè mateix ha dit, una transcripció poètica de la realitat?

Sí, sí, no hi ha incompatibilitat. La meua obra és una exploració de l'espai plàstic,

en relació a coses recordades, a través del color, de signes, de formes, de presències...

El resultat vindria a ser aquesta transcripció poètica a través d'una valoració subjectiva del món que ens envolta i intentant arribar a un equilibri de les tensions del món sense que aquestes desapareguin. Matemàtiques, en definitiva.

Premi Nacional d'Arts Plàstiques l'any 80, Creu Sant Jordi tres anys després, Chevalier de l'Ordre des Arts et Lletres el 85... Creu que tot plegat esdevé el millor reconeixement a la seva obra?

De vegades penses que no t'acaben de fer cas del tot, però en general no em puc queixar. He treballat en el que m'ha interessat i amb un reconeixement bastant unànime.

Com explicaria vostè la força amb què s'ha implantat a Barcelona tot allò que depèn de l'ingení i de la creativitat?

No oblidem que Barcelona ha estat sempre una ciutat molt activa, amb gent molt valuosa. El Modernisme i el Noucentisme són dos exemples de la potencialitat de Barcelona. El “boom” artístic dels darrers anys és el resultat d'unes forces que havien estat frenades i que les circumstàncies del moment van aconseguir deslliurar. Ha influït la política impulsada per l'Ajuntament, la xarxa d'escoles de disseny com l'Eina, de la qual vaig ser director durant molts anys, iniciatives com el FAD i l'ADIFAD, etc... Crec, però, que encara s'hauria de fer més. Recordo amb enyorança els populars Salons que servien per promoure accions col·lectives. Ara tot és més individualista. Els artistes hem de lluitar per donar a conèixer la nostra obra i que aquesta respongui a unes necessitats culturals de caire estètic.

Van servir les Olimpíades, primer, i ara el Fòrum del 2004 per apropar l'art al ciutadà anònim?

I tant, van ser un bon estímul. Els Jocs van donar a Barcelona una empenta formidable. Les escultures i els murals van passar a formar part de la quotidianitat de la gent. I això és molt important.

Claudia Nicolàs

P I N Z E L L A D E S

Un pintor: Miró
 Una pintura: Las Meninas
 Una ciutat: Barcelona
 Un moment històric: La República Espanyola
 Un escriptor: Marcel Proust
 Un polític, viu o mort, d'aquí o de fora: Pasqual Maragall
 Per què?: Per ser dialogant, obert i haver fet de Barcelona una ciutat meravellosa.